

[Gert Petersen.]

vietnams beskidte krig, så er det jo vanskeligt at diskutere sagen.

Det har været sådan tidligere, at vi talte om Frankrigs beskidte krig i Vietnam, om Frankrigs beskidte krig i Algier. Hvad var forholdet dér? Det var, at det vietnamesiske folk, undertrykt af franskmændene siden 1880erne, da Frankrig rykkede ind uden at være blevet bedt om det, rejste sig til oprør. Det var, at det algierske folk rejste sig til oprør for at blive frit. Nu får vi altså at vide, at når det vietnamesiske folk nægter at acceptere den amerikanske intervention, som har været i gang siden 1954, og som har slået de fredsmuligheder i stykker, som var skabt dengang, så fører det en beskidt krig. Det er simpelt hen at vende op og ned på alting og kalde tyven for en helt og gøre helten til tyv, og jeg kan egentlig ikke se, at nogen indgående diskussion er på sin plads, når man på den måde får drejet det hele omkring.

Vi kan se på Pentagonpapirerne, hvor vi får at vide, hvad der er sket bag de lukkede døre. Vi behøver ikke engang at se på Pentagonpapirerne, vi kan tage de officielle høringer, hvoraf det fremgår, at i begyndelsen af 1960erne, da den amerikanske militærindsats begynder i Sydvietnam, er der ikke tale om nogen nordvietnamesisk militærindsats i Sydvietnam, der er tale om et folkeligt oprør mod et diktatorisk styre, som USA forklarede os — og jeg er sikker på, at hr. Erhard Jakobsen også troede på det dengang — var et glimrende styre, et fortrinligt styre, et demokratisk styre, lige indtil diktatoren Ngo Dinh Diem blev skudt af nogle af sine egne officerer, efter Pentagonpapirerne at dømme som led i et kup, som den amerikanske efterretningstjeneste var indblandet i, fordi selv Ngo blev dem en belastning. Da fik vi at vide, hvor forfærdeligt det havde været at leve i Sydvietnam, men dengang fra 1960 til 1963 var der folk herhjemme, som gik og troede på det, amerikanerne sagde. Det er der stadig væk, det må vi tage til efterretning, og det er der åbenbart ikke noget at gøre ved. Vi må blot notere os, at der bliver færre af dem.

Med hensyn til nogle af de problemer, som udenrigsministeren var inde på i sit svar til mig, vil jeg godt sige for det første med hensyn til Rhodesia, at Danmark kan

godt tillade sig at vente, mens Pearcekommissionen arbejder og skal komme med sine forslag, det kan vi naturligvis, og det er vi i og for sig nødt til, for vi kan ikke selv sende styrker til Rhodesia — jeg foreslår det heller ikke — og vende op og ned på alting, men det er alligevel en lidt overlegen betragtning, for hvad med folkene i Rhodesia? Hvad med menneskene dér, som fængsles og myrdes, mens denne Pearcekommission arbejder? Vi ved jo alle sammen, at der ikke er ændret noget som helst fundamentalt i Rhodesia. Derfor var det, jeg var inde på, at man i FN skulle gøre det helt klart, at vi ikke vil være med til at acceptere dette britiske brud på de beslutninger, der er taget vedrørende Rhodesia.

Jeg var glad for udenrigsministerens kritiske bemærkninger om, at man netop har udpeget Brosio til at forhandle den gensidige styrkereduktion i Moskva, men jeg forstod ikke rigtig udenrigsministerens bemærkninger om sammenhængen mellem gensidig styrkereduktion og sikkerhedskonferencen. Jeg ved ikke — det er jo hemmeligheder den slags ting — hvilke stater inden for NATO der støtter det ene og støtter det andet og er imod det første og for det tredje osv., men jeg ved blot, at i Lissabon i juni måned sidste år sagde man, at forhandlingerne om disse styrkereduktioner kunne finde sted på et egnet sted og tidspunkt og med en egnet dagsorden. Der var ikke tale om at koble det sammen med sikkerhedskonferencen. I december siger man, at forhandlinger herom hører hjemme på sikkerhedskonferencen. Jeg kan ikke se andet, end at det vanskeliggør en start af sikkerhedskonferencen, fordi Warszawapagtlandene tilfældigvis netop har det første standpunkt, som NATO indtog, altså i juni sidste år, og ikke det, som NATO indtog i december sidste år. Det vil vanskeliggøre det at få forhandlingerne i gang og vanskeliggøre en fastlæggelse af dagsordenen.

Her havde jeg egentlig håbet og troet, at man fra dansk side ville støtte det standpunkt, at en dagsorden skal være forholdsvis begrænset og overskuelig. Det hjælper ikke at ønske en dagsorden for den første sikkerhedskonference med en forfærdelig masse punkter og komplicerede spørgsmål. Hellere en beskeden succes for den første konference end en stor fiasko, og til en